



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2650/2020
15.10.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина, Марине Милановић, Бранислава Босиљковића и Данијеле Николић, чланова већа, у парници тужилаца АА, ББ, ВВ, ГГ, ДД, ЋЋ, ЕЕ, ЖЖ, ЗЗ и ИИ, сви из ..., чији је заједнички пуномоћник Јасмина Михаиловић, адвокат из ..., против туженог „Горење апарати за домаћинство“ доо Ваљево, чији је пуномоћник Веран Панић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 990/20 од 15.05.2020. године, у седници одржаној 15.10.2020. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 990/20 од 15.05.2020. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 990/20 од 15.05.2020. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова поступка по ревизији.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Основног суда у Ваљеву П1 30/20 од 27.01.2020. године, ставом првим, другим, трећим, четвртим, петим, шестим, седмим, осмим, деветим и десетим изреке усвојен је захтев тужилаца и обавезан тужени да тужиоцима на име мање исплаћене зараде (накнаде за сталност) за тражени период исплати месечне износе, са затезном каматом, ближе наведене у ставу првом, другом, трећем, четвртном, петом, шестом, седмом, осмом, деветом и десетом изреке. Ставом једанаестим изреке, обавезан је тужени да тужиоцима на име трошкова поступка плати 215.792,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 990/20 од 15.05.2020. године, ставом првим изреке, одбијена је, као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке, одбијен је, као неоснован, захтев туженог за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. ЗПП.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку –ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11, 87/18), прописано је да ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Ставом 2. истог члана, прописано је да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом одлучено је о захтевима тужилаца за исплату на име мање исплаћене зараде (накнаде за сталност). О праву тужилаца, другостепени суд је одлучио уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда (Рев2 1311/2020 од 19.06.2020. године), у којима је одлучено о истоветним захтевима тужилаца, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, због чега у овом случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Тужени тврђу да је другостепени суд донео више одлука којима је у истоветно чињенично-правним споровима различито одлучивао, није поткрепио одговарајућим доказима који би указивали на потребу да се у поступку по посебној ревизији уједначи судска пракса. Наводе ревизије туженог о потреби новог тумачења права које се односе на члан 59. Правилника о раду туженог од 25.08.2014. године, Врховни касациони суд је оценио да су нижестепени судови наведене одредбе тумачили на прихватљив начин када су закључили да је тужени имао право да исплаћује или да не исплаћује посебно примање (накнаду за сталност) запосленима, али уколико је вршио исплату – онда је био дужан да то чини у складу са чланом 59. Правилника, и није могао да умањује прописани износ од 5.000,00 динара, због одсуства са рада нити да исплаћени износ умањује сразмерно часовима рада тужилаца, јер такви критеријуми нису прописани чланом 59. Правилника туженог.

Имајући у виду напред наведено, то у овом случају нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, са којих разлога је Врховни касациони суд одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу у радном спору, дозвољеност ревизије се цени на основу члана 403. став 3. ЗПП, према коме ревизија није дозвољена ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате на име накнаде за сталност поднета је 30.04.2019. године, а вредност предмета спора за сваког тужиоца појединачно, очигледно не прелази динарску противвредност износа од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, са којих разлога ревизија туженог није дозвољена.

Са напред наведених разлога, на основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Одлука о трошковима поступка донета је применом члана 165. став 1. у вези члана 153. ЗПП, имајући у виду да тужени није успео у поступку по ревизији, са којих разлога је одлучено као у ставу трећем изреке.

**Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић